

med Manden, og naar man ikke længer anerkender den Moral, der desværre endnu den Dag i Dag er lødig: *at Magt er Ret.* —

Jeg indser ikke, at Deres Veninde kan kaldes en Foraarsbebuder frem for den Hustru, der, efter at hun havde faaet sin Tanke omskaaret — om jeg saa maa kalde det — fremdeles passede sin Gerning. — Men, som sagt, enhver skal have Lov at udføre den Gerning, som bringer mest Glæde, som passer bedst for den Persons særlige Naturel.

Fritz v. d. From.

En ny Drik for Afholdsfolk.

Endelig har man da funden en Drik, som kan træde i Stedet for det afskyelige bajerske Øl, som har foraarsaget saa mange Ulykker og nedbrudt saa mangen Mands Helbred, voldt hans økonomisk Ruin og bragt Sorg og Nød over Hustru og Børn. Det er en Ølsort, som i alle Maader er lige saavel smagende som andet Øl, og indeholder mindre Alkohol end Hvidtøl. Det kaldes *Root Beer*, paa dansk Urte-Most, og tilberedes foruden paa det danske Humle paa amerikanske Urter.

Det besidder ikke alene en oplivende og forfriskende Smag, men da det savner den stimulerende Magt, saa holder det Hjernen klar og slukker samtidigt Tørsten. Det er med Rette bleven sagt, at Arbejderen ikke kan undvære Øl, naar han arbejder i den fri Luft, ofte i den brændende Solhede, og i Kampen for det kære bajerske Øl har man ofte spøgende spurgt, om da Arbejderen skulde drikke Havresuppe. — Her er nu en Drik, som er lige saa uskyldig og lægende som Havresuppe, saa et Barn endogsaa har Gavn af at nyde den og har alle de bedste Ølsorters Fortrin og koster ikke mere end bajersk Øl.

Det er Amerikanerne, der skal have Æren for denne Opfindelse, og det er naturligt — da der intet Sted i Verden arbejdes saa energisk af Kvinder mod Drikkeriets Onder. Her i København er det ogsaa en Kvinde, der har indført denne Ølsort, nemlig Fru Olesen. Fabrikationen er imidlertid nu i Januar overgaaet til Fru Clara Sendrup, Nørrevold 24, og der er foretaget saa store Forbedringer i hele Driften og Brygningsmaaden, at det nu fuldstændigt kan trodse Konkurrencen med enhver anden Ølsort. Flaskerne møder i sirlige Etiketter og leveres til de Handlende med lige saa stor Rabat som den, der faas paa bajersk Øl. Vi vil indstændigt bede Kvinderne gøre deres til at indføre det i deres Huse. Det har ganske vist ved første Glas en egen Urtesmag, som dog ved Brugen bliver mere og mere vel-smagende.

De, for hvem Afholdssagen er en Alvors-sag, og som forstaar, at uden Øl kan den danske Arbejder ikke leve, bør arbejde for *Root Beer*.

For dem, der ønsker selv at brygge Øllet, kan der erholdes Extrakt og fuldstændig Brugsanvisning hos Clara Sendrup, Nørrevold 24. (Se omstaaende Annonce).

J. M.

Mennesket.

(„Sundhedsbladet“.)

(Fortsat)

Medens Organerne for Syn, Hørelse, Lugt og Smag bringer Hjernen Meddelelser fra Yderverdenen gennem enkelte Nervepar, som udbreder sig i enkelte forholdsvis smaa Organer, er *Følesansen* udbredt over alle Dele af Legemet og har sit Sæde i de smaa af Overhuden dækkede Følevorter, i hvilke Hudnervernes fineste Forgreninger ender.

Til at modtage Indtryk af Følelser i *Ansigtet* samt i Mundhulen og Næsehulerne udgaar der ligesom til de omtalte Sansorganer, to Nervestammer umiddelbart fra Hjernen, og udbreder sig med en Masse overordenlig fine Forgreninger over alle Ansigtets Dele. Til alle Dele af Legemet gaar Følenervernes Vej gennem Rygmarven, hvis bageste Del de danner, idet de som en tyk Snor løber ned fra Hjernen gennem den af Hvirvelsøjlen dannede Rygmarvskanal. Imellem ethvert Par Hvirvler saa vel af Hals-hvirvlerne som af Ryg-, Sans- og Bækken-hvirvlerne udsender Rygmarven en Nerve-stamme til hver Side, som spalter og forgrener sig for at forsyne enhver af de nærmeste Legemsdele med Følenerver. Paa Steder, hvor en større Finhed i Følelsen er mindre nødvendig eller vel endog snarere vilde være mere til Skade end til Gavn, som f. Eks. paa Ryggen, er Følenervernes Traade sparsommere fordelte, eller ogsaa mangler de næsten ganske som i flere af Legemets indre Dele. Deres Udbredelse finder især Sted i Huden, hvor de ikke alene tjener til ved Berørelsen at skaffe os Kundskab om mange fysiske Ejendommeligheder ved de ydre Genstande — saasom deres Fasthed, Vægt og Beskaffenheden af deres Overflade — men ogsaa som trofaste Vogtere beskytter os mod tallose Beskadigelser. Hvor ofte vilde vi ikke lide slem Overlast, hvis ikke Følenervene i Huden meddelte Hjernen et advarende Indtryk af Smerte.

Saaledes sætter Sanserne os paa en i Sandhed forbavsende Maade i Forbindelse med den os omgivende Natur; men Hjernen skal ikke alene modtage Indtryk, den skal ogsaa være i Stand til at sætte vore Lemmer og Ansigtsmuskler i Bevægelse — og dette vigtige Hverv sker ligeledes ved Virksomheden af særskilte Nervetraade — *Bevægelsesnervene* — som dels træder frem af forskellige smaa Aabninger ved Bunden af Hjerneskalen, dels strækker sig gennem Rygmarven, hvis forreste Del de danner. Fra denne udgaar de ligesom Følenervene i et og tredive Par, der straks efter deres Udtredelse blander sig med de tilsvarende Følenerver og danner en sammensat Nerve, som udsender sine Grene i Musklerne eller i Huden paa Legemet og Lemmerne. Ethvert af Ryggens Nervepar har saaledes to Rodgrene, en Føletraad og en Bevægelsestraad, og hver Rod er sammensat af et stort Antal selvstændige Traade. Følenervene, som er bestemte til at lede Indtryk til Hjernen, og som aldeles ikke formaar at udføre dens Befalinger, udbreder sig især i Huden, hvorimod Bevægelsenervene, som er bestemte til at meddele Befalinger fra Hjernen, og som er aldeles blottede for Følelse, ender udelukkende i Muskler for paa Hjernens Bud at bevirke disses Sammentrækning eller Slapelse.

Enhver Nerve har saaledes sin særegne

Bestemmelse, og den heldbringende Indflydelse af Arbejdets Deling har aldrig vist sig tydeligere end i vort Legemes Økonomi. Hvilken forfærdelig Forvirring vilde der ikke opstaa, dersom Synsnerverne f. Eks. kunde meddele Indtryk af Følelse, og dersom Bevægelsenervene kunde smage og Hørenervene lugte?

Kvindelig Læseforening

afholdt Onsdag den 22. Febr. sin aarlige Generalforsamling.

Efter at det fremlagte, reviderede Regnskab var godkendt, aflagde Formanden Beretning om Foreningens Status og Ledelse i det forløbne Aar. Indtægten havde været 9,979 Kr. 48 Øre, Udgiften 10,220 Kr. 24 Øre. — Et betydeligt Bogkøb havde forøget Aarets Udgifter. Medlemstallet var ved Aarets Slutning 918.

Bogsamlingen var forøget med 741 Bind og tæller nu 13,073 Bind.

Bogudlaanet var som Følge af det voksende Medlemstal i stadig Stigen og havde i Aarets Løb udgjort 36,726 Bind; ogsaa Besøget paa Læsesalen var i Stigen. — Der var i Aarets Løb bleven holdt 7 Foredrag.

Den 1. Oktbr. 1892 havde Foreningen paa sin 20-Aars Fødselsdag modtaget et smukt Portræt af Foreningens Stifterinde, skænket af en Del af Foreningens ældste Medlemmer.

Af andre Gaver kunde nævnes et Portræt af „Clara Rafaels“ Forfatterinde; desuden var der bleven skænket Foreningen en Del Bøger.

Nogle Forslag til Lovændringer var fremme, et af disse vedtoges efter en livlig Forhandling. Sluttelig foretoges Valg af et Bestyrelsesmedlem, to Suppleanter og to Revisorer.

Koketten.

Af *Ernst Ahlgren.*

(Sluttet.)

Aar efter Aar gik paa den Maade. I Begyndelsen afbrødes Ensformigheden stundom af heftige Scener, naar Hustruens Skinsyge var bleven vakt. Men de ophørte efterhaanden, dels fordi Emnet blev saa forslidt, og dels fordi hun ikke vandt andet derved end at fjerne ham endnu mere fra sig.

Nu var deres Samliv roligt og hverdagsagtigt. Han var ikke uvenlig, ikke haard, kun ligegyldig. En Gang imellem kærtgnede han hende, ikke fyrigt som før, heller ikke raat og simpelt, men paa sin glatte, hofmandsmæssige Maade, med en vis forfinet Rutine. Der er Kærtegn saa tomme og hjerteløse, at de køler i Stedet for at varme. . . . Han blev aldrig grov, aldrig smagløs, men heller aldrig sand. Og hun vidste, at man kaldte ham „den lille Mormon“.

Det var nu længe siden, hun havde været skinsyg; hun følte sig saa ene, det var det hele. Hun maatte skjule sine Tanker hos sig selv og kvæle dem der.

Datteren var endnu saa godt som et Barn, men hun havde arvet Faderens Sindelag og havde allerede Hovedet fuldt af Baller og Erobringer. Det var naturligvis ikke Meningen at lade hende se til Bunds i deres Forhold! Komedien fortsattes derfor i Hjemmet og affødte en vis reserveret Holdning i Grevindens Omgang med Datteren. Denne følte det instinktmæssigt og kølnedes derved,